

ТІС. Підприємству потрібні землі для свого розвитку, і влада на місцях відкрито приймає рішення на користь саме підприємства.

Мова йдеться про те, що село фактично підпадає під опіку місцевого «князька», який бачить вигоду лиш для себе і не зважає на інтереси населення. І від такого явища не застраховане жодне селище чи хутір в Україні.

Отже, суть реформи в тому, щоб кожна громада забезпечувала людину комфортом, якісним медичним обслуговуванням, освітою і так далі. При об'єднанні, громади отримують більше територіальних, демографічних та земельних ресурсів. Звідси виходить, що чим більша територія та кількість населення, тим кращий бюджет у громади (у вигляді трансфертів). Земля в перспективі також може стати можливістю економічного розвитку, а в результаті і відбудови інфраструктури.

Тому, на нашу думку, відхід від централізованої системи управління в цілому та бюджетної системи зокрема в державі є одним з найвдаліших проектів влади, що в недалекому майбутньому дасть для країни хороший та стабільний результат.

Список використаних джерел

1. Інформація Міністерства фінансів України щодо виконання Державного бюджету України за 2015 рік. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ukurier.gov.ua/uk/articles/informaciya-ministerstva-finansiv-ukrayini-08/>

2. Возняк Г. В. Переваги та ризики бюджетної децентралізації: теоретико-методологічні аспекти / Г. В. Возняк // Проблеми економіки. – 2015. – №2. – ст. 254. – Режим доступу: http://www.problecon.com/pdf/2015/2_0/253_257.pdf

Довбуш Р.

*студент магістратури юридичного факультету
Тернопільського національного економічного університету
Науковий керівник: к.ю.н., доцент, доцент кафедри
кримінального права та процесу ТНЕУ
Олійничук Р.П.*

ЕКОНОМІЧНА ЗЛОЧИННІСТЬ ТА ЇЇ ХАРАКТЕРНІ ОЗНАКИ

В сучасних умовах усі сфери господарювання потерпають від об'єктивних негативних факторів, а також суб'єктивних чинників, які є результатом протиправних діянь окремих осіб або злочинних угруповань, направлені на індивідуальне збагачення та лобювання власних інтересів. Такі протиправні діяння у сукупності становлять економічну злочинність.

В.М. Попович під економічною злочинністю розуміє сукупність економічних злочинів, вчинених у сфері цивільного обігу речей, прав, дій за певний період часу з протиправним використанням легітимних технологічно-облікових операцій фінансово-господарських і цивільно-господарських інструментів, організаційно-регулятивних та контрольних-управлінських прав і повноважень [3, с. 116]. Водночас В. Б. Головкін вживає синонімічний термін «злочинність у сфері економіки», під яким пропонує розуміти корисливу злочинну діяльність

службових осіб та інших учасників економічних відносин, спрямовану на заподіяння матеріальної шкоди підприємствам, установам, організаціям різних форм власності або суб'єктам господарювання. Науковець слушно вважає, що:

— матеріальною ознакою злочинності у сфері економіки є незаконне збагачення шляхом заподіяння матеріальної шкоди юридичним і фізичним особам, що займаються економічною діяльністю. Тому вказана злочинність відноситься до типу корисливої злочинності;

— формальною ознакою злочинності у сфері економіки є суб'єкт спричинення матеріальної шкоди;

— родовою ознакою даного різновиду злочинності є економічна спрямованість злочинних посягань.

— видовою ознакою злочинності у сфері економіки розподіл різнорідних корисливих злочинів за видами економічної діяльності [1, с. 130].

В. П. Корж зазначає, що системний підхід до дослідження проблеми розслідування злочинів економічної спрямованості дозволяє визначити ряд спеціальних криміналістичних ознак економічних злочинів. Такими є:

— спеціальний суб'єкт або суб'єктивний склад злочину, який безпосередньо пов'язаний з предметом злочинного посягання та сферою економічних відносин.;

— спеціальний предмет злочинного посягання – це майно, майнові права та обов'язки підприємств, установ, організацій;

— кримінальна технологія економічного злочину – це сукупність дій, операцій, прийомів, методів впливу і корупційних схем, спрямованих на вибір організатором злочинної діяльності об'єктів злочинного посягання, способу вчинення злочину, який включає кілька способів самостійних складів злочинів; підготовку злочинних дій, вчинення злочину та приховання

його слідів, забезпечення легалізації злочинних прибутків; використання корупційних схем за участі посадових осіб владно-управлінських, правоохоронних органів;

— закономірна мета злочинної діяльності – одержання кримінальних доходів та їх легалізація. Організатори злочинного бізнесу використовують понад 50 способів легалізації кримінальних доходів через банківські, фінансові установи, підприємницьку чи інші види економічної діяльності;

— негативні наслідки злочинного посягання – це спричинення матеріальної шкоди підприємствам, установам, організаціям, істотної шкоди галузі, сфері економіки, а також доведення їх до банкрутства з метою незаконної приватизації та інші наслідки [2, с. 107-108].

Отже, економічна злочинність – специфічний вид протиправної діяльності в економічній сфері, що здатна завдати значної матеріальної шкоди як окремих громадян, господарюючих суб'єктів різних форм власності, так і держави в цілому. Для ефективного розслідування економічних злочинів слід враховувати їхні спеціальні ознаки.

Список використаних джерел

1. Головкін Б. М. Поняття злочинності у сфері економіки / Б. М. Головкін // Форум права. – 2013. – №3. – С. 128–133.

2. Корж В. П. Економічні злочини, що вчиняються в умовах ринкового господарювання: криміналістичний аналіз / В. П. Корж // Збірник наукових праць

Ірпінської фінансово-юридичної академії (економіка, право). – 2013. – Вип. 2. – С. 107–114.

3. Попович В. М. Економіко-кримінологічна теорія детінізації економіки: монографія / В. М. Попович. – Ірпінь: Академія державної податкової служби України, 2001. – 524 с.

Довгаль О.

*студент магістратури юридичного факультету
Тернопільського національного економічного університету
Науковий керівник: к.е.н., доцент, доцент кафедри
економічної безпеки та фінансових розслідувань ТНЕУ
Колесніков А. П.*

ПІДГОТОВКА ВИРОБНИЦТВА ІННОВАЦІЙНОЇ ПРОДУКЦІЇ ЯК ЗАСІБ ДОСЯГНЕННЯ ТЕХНОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ДЕРЖАВИ

Вирішення проблем досягнення належного рівня економічної безпеки України в інноваційному вимірі передбачає оптимізацію фундаментальних інструментів інтенсивного розвитку. Одним з таких інструментів є підготовка виробництва інноваційної продукції. Саме на даному етапі закладається глибинність і прогресивність новизни продукції. Нетрадиційні підходи до конструкторських розробок та якість технологічного забезпечення формує прогресивність інноваційного товарного та інструментального розвитку. Останній тісно пов'язаний з галузями машино- та приладобудування. Нові технології та технічні засоби, розроблені у цих галузях, застосовуються для інноваційного розвитку усіх сфер народного господарства і, відповідно, зміцнення економічної безпеки держави. Це спричинює необхідність пошуку шляхів удосконалення системи підготовки виробництва нової продукції.

Традиційно в системі підготовки виробництва виокремлюють науково-дослідну, дослідно-конструкторську, технологічну та організаційну компоненти. Додатково виділяють екологічну [1, с. 266], економічну [2] та інші. Напрямки удосконалення можуть стосуватися окремих складових та системи загалом.

Початок інновацій закладається науковим пошуком. Україна завжди була відома в світі своїми винахідниками, які створювали і продовжують створювати високий науково-технічний потенціал, але механізм якісного його використання був і залишається однією з основних перешкод у наукомісткому розвитку промисловості України. Тому, підтримка науково-технічної творчості повинна стати визначальним підґрунтям інноваційного прориву та засобом зміцнення економічної безпеки України [3].

Науково-технічну творчість слід розуміти як діяльність людини, спрямовану на вирішення конкретно-виробничих або загальноекономічних задач шляхом експериментального втілення результатів наукових досліджень на основі врахування логічних, математичних та природних закономірностей розвитку виробничих процесів [4, с. 93].

Необхідність використання елементів науково-технічної творчості на початкових етапах інноваційного циклу полягає у невизначеності останнього